

Че конь съ юнакъ въ тѣхъ да се изгуби,
Кждра лоза — гроздъ съ другъ да приплоди,
Ечемици — класъ педа да вържатъ.

Майка ми съ глава прѣклонена тихомъ имъ
отвърща :

Чулъ ви Господъ — нека ставатъ
Берекетъ и свадби много.

Бѣлото мѣнче повторъ изрежда засмѣни ко-
ледари и още по-весели, по-гласовита пѣсень тѣ
допѣватъ :

Израстналъ е горунъ столовити :
Корена му — три боя въ земята,
Върховетъ небеса стигнали:
Корени сж синове отбрани,
Китни грани — снахи и невѣсти.
Внуци свидни — скжпи вакли рожби —
Вършинитъ въ небеса избили. . . .

Току свършили пѣсень, — ей, по-малка сестра —
невръстна подѣвка, слиза отъ тавана съ пълна прѣ-
стилка : ябълки, сливи, круши, орѣхи и дюли . . . и
по шепа всѣкому раздава. Мама прѣви витъ кра-
вай въ шарена кърпа и на прѣвъ коледаръ подава.

А коледаритъ, тръгнали си, допѣватъ :

Както грѣе на пролѣтъ зорница,
Както гука утринъ гургулица —
Тѣй весело въ този домъ да бжде

До година,

До амина! . . .

Не сварили двори да изминатъ — ей, че друга
група коледари прѣзъ порти навлиза, още по-за-
смѣни, още по-радостни . . . Слѣдъ тѣхъ трета, че
четвърта . . . и тѣй до късна вечеря . . .

Замлѣкнаха пѣсни изъ селото ; нощта надви
на шумъ и викове и въ кжщи прѣдъ огнището се